

Πόλεις στον ουρανό

του δρος Νίκου Ορφανίδη

Ποιός είδε μιὰ πόλη όλόκληρη στὸν οὐρανό;
 Ἔτσι ἦταν ποὺ φάνηκε στὸν οὐρανὸ
 πόλη ἀπαστράπτουσα καὶ λαμπερή.
 Παίρνω κι ἐγὼ τὴ σκάλα κι ἀνεβαίνω
 σκαρφαλώνω ψηλὰ
 ὁ ἄνεμος μὲ παίρνει
 φτάνω στὶς ἀπαστράπτουσες νεφέλες
 στὸ φῶς τοῦ στερεώματος φτάνω
 κι ἀκόμα πέρα
 μιὰ πόλη ὀλάκαιρη στὸν οὐρανὸ
 μὲ τοὺς κήπους τὶς πλατεῖες τῆς
 τὶς ἐκκλησιῆς καὶ τὰ καμπαναριά τῆς
 καὶ τὶς καμπάνες ποὺ ἤχοῦν χαρμόсуна.

Ἔτσι ἀνέβηκε ἡ πόλη μου στὸν οὐρανὸ
 ἡ Κυθρέα εἶναι
 μὲ τὰ περιβόλια τῆς καὶ τὰ νερά τῆς
 καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ κελαηδοῦν χαρμόсуна
 καὶ τὶς ἀσπροντυμένες γυναῖκες
 τὰ παιδιά
 καὶ τὶς καμπάνες ποὺ ἤχοῦν στοὺς λόφους
 μαζί τῆς τώρα κι ἐγὼ
 σκαρφαλωμένος
 σὲ ἀόρατη σκάλα στὸν οὐρανό.

Ἀόρατες σκάλες στὸν οὐρανὸ
 καὶ πόλεις εἶναι ποὺ ἔφυγαν
 μετρῶ Πόλη καὶ Σμύρνη κι ἄλλες πολλὲς
 πόλεις σκαρφαλωμένες στὸν οὐρανὸ

όλοζώντανες
μαζί τους κι ἐγὼ
Κερύνεια καὶ Σινώπη
Ἀμάσεια καὶ Τραπεζοῦντα
καὶ Κυθρέα καὶ Ἀμμόχωστος
καὶ λαμπερὴ Αἰγιαλοῦσα
πῶς ἦταν ποὺ ἔφυγαν μὲ τὴν αὐγὴ
κι ἀνέβηκαν στὸν οὐρανὸ
μὲς στὶς νεφέλες;

Παίρνω τὴ σκάλα κι ἀνεβαίνω
κόσμος καὶ κόσμος
ἄρχοντες κι ἀρχόντισσες
καὶ τροχοφόρα
ἓνα ἀπέραντο βουητὸ
κι ἀτέλειωτοι χαρταετοὶ
ὕψωμένοι
κι ἦχοι χαρμόσυνοι
ἄγγελοι κι ἀρχάγγελοι
ἀνεβαίνω κι ὅλο ἀνεβαίνω
τὴν ἀόρατη σκάλα
κι ἀκουμπῶ τὶς πόλεις ποὺ ἔφυγαν
Κυθρέα καὶ Ἀμμόχωστο
καὶ λαμπερὴ Αἰγιαλοῦσα
Πόλη καὶ Σμύρνη, Σινώπη καὶ Ἀμάσεια
καὶ Τραπεζοῦντα.

17 Δεκεμβρίου 2011
τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου